

Het kwam werkelijk uit, zooals de bootsman voorspelde. Op zekeren dag kwam de zoogenaamde „brieven-facteur” aan boord met een brief voor bootsman Klabberdos.

„Bootsman” zei de facteur, „daar is een brief voor je: Den WelEdelen Heer C. Klabberdos.”

„Den WelEdelen Heer? — Dat's niet voor mij. — Ik ben geen domenie. Wat zei je? Zeggen ze dat tegen iedereen tegenwoordig? Nou, dan kan ik het ook wel wezen... „Hm... WelEdelen Heer Klabberdos, bootsman aan boord van... „Ja, waarachtig, het is zoo, het is voor mij... „Nou, maar dan weet ik wel wat het be- duidt... „Ja, het is zoo... Eh, zeg er eens jij, jongetje. Wil jij eens vragen of de sergeant-schrijver Hazelhoff eens bij mij wil komen?”

Het jongetje voldeed aan dit verzoek, de sergeant-schrijver verscheen, en onmiddellijk daarop werd hem door den bootsman het overlijden van deszelfs tante aangekondigd in de kernachtige woorden: „Sersant, ze is dood” — en hierop besloot men, er verder geen gras over te laten groeien, maar den zelfden morgen nog, met de parade, om acht uur, veertien dagen verlof aan te vragen.

„Meneer, een woordje asjeblijf” zei bootsman Klabberdos.

„Wat is er, bootsman?” vroeg de eerste officier.

„Meneer, ik heb een sterfgeval in mijn familie.”

„Wel, bootsman, dat spijt me voor je.”

„Dat behoef je niet te zeggen meneer, want het was een vrouw, die lang genoeg geleefd had om een ander zijn rantsoen te bederven, en ik ben er niet treurig om, maar ik wou wel veertien dagen verlof hebben, want ze

